

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

S.J. Watson

Second Life

Traducere din engleză și note de Laurențiu Dulman

Dacă, începând din epoca clasică, represiunea a fost într-adevăr legătura fundamentală dintre putere, cunoaștere și sexualitate, se înțelege de la sine că nu ne vom putea elibera de ea decât cu un cost considerabil.

Michel Foucault

Dumnezeu să mă ferească de gândurile pe care oamenii le păstrează doar în minte.

W. B. Yeats

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

Urc treptele, dar ușa e închisă. Șovăi în fața ei. Acum, că am ajuns aici, nu vreau să intru. Vreau să mă întorc, să mă duc acasă. Să revin mai târziu.

Dar e ultima mea șansă. Expoziția s-a deschis cu multe săptămâni în urmă și se închide mâine. Deci acum sau niciodată.

Închid ochii și inspir adânc. Mă concentrez să-mi umplu plămâni cu aer, îmi îndrept umerii și, când expir, simt cum mi se împrăștie tensiunea din corp. Îmi spun că n-am de ce să-mi fac griji, pentru că vin des aici — să iau masa cu prietenii, să văd cele mai noi expoziții, să asist la conferințe. Nu e nimic diferit de data asta. Nimic din ce e înăuntru nu-mi poate face rău. Nu e o capcană.

În sfârșit, mă simt pregătită. Deschid ușa și intru.

Locul arată exact ca de obicei — pereți alburii, podea de lemn lustruit, spoturi atârinate de șine fixate în tavan —, și cu toate că e devreme, deja sunt câțiva oameni care se plimbă prin galerie. Îi urmăresc puțin cum se opresc în fața fotografiilor: unii fac un pas în spate ca să vadă mai bine, alții aprobă dând din cap la comentariul

șoptit al celor cu care au venit, iar alții studiază pliantul pe care l-au luat de la parter. Domnește o atmosferă de admirație tăcută și de contemplare calmă. Oamenii aceștia se vor uita la fotografii — care le vor plăcea sau nu —, apoi vor ieși din galerie, se vor întoarce la vicțile lor și, foarte probabil, vor uita ce au văzut.

La început, doar arunc o privire în jur. Pe pereți sunt vreo zece fotografii mari, atârinate la ceva distanță unele de altele, iar între ele, câteva mai mici. Îmi spun că aș putea să mă plimb prin expoziție, să mă prefac interesată de toate, însă adevărul e că astăzi am venit să văd o singură fotografie.

Îmi ia o clipă s-o găsesc. E expusă în partea din spate a galeriei, nu tocmai în centru, lângă alte două fotografii — portretul color al unei tinere în picioare, cu rochia ruptă, și prim-planul unei femei cu ochii dați cu creion dermatograf, care fumează o țigară.

Fotografia e impresionantă chiar și de la distanță. E color, dar, fiind făcută la lumină naturală, paleta ei e alcătuită mai ales din nuanțe de albastru și cenușiu. Iar mărită la aceste dimensiuni e impozantă. Expoziția se numește „După petrecere” și, cu toate că pot vedea fotografia ca lumea abia când ajung la un metru de ea, îmi dau seama de ce ocupă o poziție atât de importantă.

Nu m-am mai uitat la ea cam de un deceniu. Nu cu atenție. Da, am mai văzut-o — a apărut în două reviste, ba chiar și într-o carte, cu toate că n-a fost tocmai bine întrebuițată —, dar nu m-am mai uitat la ea în tot acest timp. Nu de aproape.

Mă apropiu de ea dintr-o parte și mai întâi mă uit la etichetă: „Julia Plummer, Marcus în oglindă, 1997, imprimare cibachrome”. Nimic altceva, nicio informație

biografică, ceea ce mă bucură. În cele din urmă, mă uit la fotografie.

Înfățișează un bărbat de vreo douăzeci de ani. E gol, fotografiat de la brâu în sus, privind în oglindă. Reflecția din oglindă e clară, însă trupul lui e estompat. Are o față prelungă, cu ochi mijiți, și ține gura întredeschisă, ca și când s-ar pregăti să spună ceva sau să ofteze. Fotografia are ceva melancolic, dar în ea nu se vede că, până în clipa de dinainte să fie făcută, tânărul acesta — Marcus — răsese. Își petrecuse după-amiaza în pat cu prietena lui, pe care o iubea la fel de mult pe cât îl iubea ea pe el. Își citiseră unul altuia — din *Adio, Berlin* de Isherwood sau poate din *Marele Gatsby*, pe care ea o citise, iar el nu — și mâncaseră înghețată la cutie. Erau tandri, erau fericiți, erau în siguranță. În dormitorul lor din capătul holului, un radio era pornit pe muzică R&B, iar în această poză Marcus are gura deschisă pentru că iubita lui, femeia care l-a fotografiat, fredona piesa de la radio, iar el se pregătea să i se alăture.

Inițial, fotografia era diferită. Iubita era și ea în cadru, reflectându-se în oglindă peste umărul lui, cu aparatul în dreptul ochiului. Era goală, dar reflecția ei în oglindă se vedea neclar. Era un portret al amândurora, făcut pe vremea când fotografiile în oglindă nu erau ceva obișnuit.

Îmi plăcea cum ieșise fotografia. Aproape că o preferam așa. Dar la un moment dat — nu-mi aduc aminte când anume, cu siguranță înainte s-o expun prima oară — m-am răzgândit. Am hotărât că arăta mai bine fără mine. Așa că m-am scos din fotografie.

Acum regret. A fost necinstit din partea mea — prima oară când mi-am folosit arta ca să mint — și aș vrea să-i spun lui Marcus că-mi pare rău. Pentru tot. Pentru că

m-am dus după el la Berlin, pentru că l-am lăsat singur în fotografie și pentru că n-am fost persoana care își închipuia că sunt.

Chiar și după atâta timp, încă îmi pare rău.

Trece multă vreme până să-mi iau privirea de la fotografia mea. Nu mai fac de mult astfel de portrete. Acum fotografiez familii sau prieteni de-ai lui Connor, care stau în fața aparatului cu părinții și frații lor mai tineri — mă abordează la poarta școlii. Câștiguri suplimentare. Nu c-ar fi ceva rău în asta: fac treabă de calitate, am o reputație, sunt bună. Lumea mă invită la petrecerile copiilor să fac poze care apoi sunt trimise ca suvenir pe e-mail. Am făcut poze și la o petrecere pentru copii organizată cu scopul de a strânge fonduri pentru spitalul unde lucrează Hugh. Îmi place ceea ce fac, dar nu necesită decât îndemânare; e altceva decât să faci portrete ca al lui Marcus; nu e artă — în lipsa unui cuvânt mai bun —, iar uneori mi-e dor să fac artă. Mă întreb dacă aș mai putea, dacă mai am ochiul format, instinctul de a apăsa declanșatorul la momentul potrivit. De a găsi momentul decisiv. A trecut mult timp de când n-am mai încercat.

Hugh crede că ar trebui să mă reapuc. Connor s-a făcut mai mare și începe să aibă propria lui viață. Întrucât a avut un start mai dificil, ne-am dedicat amândoi îngrijirii lui, dar are nevoie de noi mai puțin decât pe vremuri. Acum am mai mult timp pentru mine.

Mă uit în grabă la celelalte fotografii de pe pereți. Poate că o să mă reapuc în curând. Aș putea să mă concentrez mai mult asupra carierei și să am grijă în continuare de Connor. Se poate.

Cobor la parter s-o aștept pe Adrienne. Inițial, a vrut să vină cu mine să vedem expoziția împreună, dar i-am spus nu, pentru că voiam să văd fotografia singură. N-a deranjat-o. „Atunci ne vedem la cafea, mi-a spus ea. Poate și mâncăm ceva.“

A venit mai devreme și s-a așezat la o masă de lângă fereastră, cu un pahar de vin alb în față. Se ridică în picioare și ne îmbrățișăm. Începe să vorbească imediat ce luăm loc.

— Cum a fost?

Îmi trag scaunul mai aproape de masă.

— Sincer, un pic ciudat.

Îmi torn un pahar de apă minerală din sticla pe care Adrienne deja a comandat-o pentru mine.

— Am impresia că nu mai e fotografia mea.

Dă înțelegător din cap. Știe cât de mult mi-am dorit să vin aici.

— Sunt niște fotografii interesante în expoziție, adaug eu. Vrei să le vezi și tu mai încolo?

— Poate, spune ea, ridicând paharul de vin.

Știu că n-o să meargă să le vadă, dar nu mă supăr. Mi-a văzut fotografia înainte, iar celelalte n-o interesează.

— Noroc! spune ea, și bem. Nu l-ai adus și pe Connor?

Clatin din cap și râd.

— Ar fi fost prea ciudat. Și oricum, are treabă.

— A ieșit cu prietenii?

— Nu, s-a dus la înot cu Hugh. La bazinul de pe Ironmonger Row.

Adrienne zâmbește. Connor e finul ei, iar pe soțul meu îl știe de când îl știu și eu.

— La înot?

— Da, e un nou hobby. A fost ideea lui Hugh. Și-a dat seama că la anul împlinește cincizeci de ani și l-a apucat groaza. Încearcă să fie în formă.

Fac o pauză.

— Ai mai vorbit cu Kate? o întreb.

Cobor privirea în pahar. Nu voiam să pun întrebarea asta, nu atât de curând, dar nu mai am ce face. Nu știu ce răspuns aş prefera. Da sau nu?

Adrienne ia o gură de vin.

— De ceva vreme, nu. Tu?

— Acum vreo trei săptămâni.

— Și...?

Ridic din umeri.

— Ca de obicei.

— În miezul nopții?

— Da, oftez eu, amintindu-mi de ultimul telefon de la sora mea.

Era două noaptea, iar la ea, la Paris, și mai târziu. Vorbea nedeslușit. Am presupus că era băută. Îl vrea pe Connor înapoi. Nu înțelege de ce nu vreau să i-l dau înapoi. I se pare că nu e drept, și nu e singura persoană care crede că Hugh și cu mine suntem egoiști și nesuferiți.

— Mi-a zis aceleași chestii.

— Poate ar trebui să vorbești cu ea. Adică, încă o dată. Când n-o să mai fie atât de...

— Furioasă? zâmbesc eu. Știi la fel de bine ca mine că n-ar folosi la nimic și, oricum, nu pot să dau de ea. Nu răspunde la mobil și, dacă o sun pe fix, îmi răspunde colega ei de apartament, care nu vrea să-mi spună nimic. E clar, a luat o decizie. Dintr-odată, după atâta timp, tot ce vrea pe lumea asta e să aibă grijă de Connor. Și crede că Hugh și cu mine o împiedicăm din motive egoiste.

Nu se gândește nicio clipă la ce simte Connor, la ce-și dorește el. Cu siguranță nu l-a întrebât. Iarăși e vorba doar despre ea.

Mă opresc. Adrienne știe restul, nu e nevoie să continui. Știe de ce l-am luat pe fiul surorii mele și că, în toți acești ani, Kate a fost mulțumită de situație. Ce nu știm e ce anume s-a schimbat.

— Vrei să vorbești tu cu ea? o întreb.

Adrienne inspiră adânc și închide ochii. O clipă, îmi închipui că-mi va spune că trebuie să rezolv singură problema, că nu pot să dau fuga la ea de câte ori mă cert cu sora mea; cam așa îmi zicea și tata. Dar Adrienne nu spune asta, ci doar zâmbeste:

— Am să încerc.

Comandăm ceva de mâncare și discutăm despre prietenii noștri comuni — mă întrebă dacă am văzut-o pe Fatima de curând, dacă am aflat că Ali are o nouă slujbă, dacă o să mă duc în weekend la petrecerea lui Dee —, iar după ce terminăm, îmi spune că trebuie să plece, are o întâlnire. Îi spun că mai vorbim sâmbătă.

În drum spre ieșire, nu mă pot abține să nu trec pe la buticul cu suvenir. Au vrut să pună fotografia cu Marcus pe coperta broșurii, dar nu le-am răspuns la e-mail, așa că au folosit poza unui tip cu înfățișare androgenă, care sugerează o acadea. N-am răspuns nici la propunerile de interviu, ceea ce n-a împiedicat-o pe una dintre reviste — *Time Out*, cred — să publice un articol despre mine. A scris că sunt o persoană „retrasă” și că fotografia mea e una dintre atracțiile expoziției, „un portret intim”, în același timp „emoționant și fragil”. Pe dracu’, aș fi vrut să le răspund, dar n-am făcut-o. Dacă mă consideră „retrasă”, așa am să fiu.

Mă uit din nou la tipul cu acadea, care îmi amintește de Frosty. Răsfoiesc broșura, apoi mă apropii de cărțile poștale aranjate pe un suport. În mod obișnuit, aş cumpăra mai multe, dar azi cumpăr doar una, *Marcus în oglindă*. Îmi vine să-i spun vânzătoarei că fotografia e a mea, că am făcut-o pentru mine și că, deși am evitat s-o văd timp de câțiva ani, mă bucur că au expus-o aici și că mi s-a oferit șansa de-a o avea din nou.

Dar nu spun nimic din toate astea, ci doar murmur un „mulțumesc”, apoi pun vederea în geantă și ies din galerie. În ciuda frigului de februarie, merg pe jos mare parte din drumul până acasă — prin Covent Garden și Holborn, apoi o iau pe Theobald’s Road spre Gray’s Inn Road — și o vreme nu mă pot gândi decât la Marcus și la perioada petrecută împreună la Berlin, cu ani în urmă. Dar când ajung pe Roseberry Avenue, deja am reușit să las în urmă trecutul și mă gândesc la ce se întâmplă aici și acum. Mă gândesc la sora mea și sper că Adrienne o poate face să fie rezonabilă, deși știu că nu va reuși. Va trebui să vorbesc eu însămi cu Kate. Voi fi fermă, dar caldă. Îi voi aminti că o iubesc și că vreau să fie fericită, dar Connor are aproape paisprezece ani – asta îi voi aminti, precum și că Hugh și cu mine am făcut mari eforturi să-i oferim o viață stabilă și că e important să nu fie perturbată. Prioritatea mea trebuie să fie s-o ajut să înțeleagă că ar fi cel mai bine ca lucrurile să fie lăsate așa cum sunt. Pentru prima oară îmi trece prin minte că poate ar fi bine ca Hugh și cu mine să consultăm un avocat.

Ajung pe strada noastră. O mașină de poliție e parcată în dreptul unei case vecine. Dar văd că ușa noastră e larg deschisă. O iau la fugă. Mintea mi se goleşte brusc și nu mai rămâne decât nevoia de a-mi vedea fiul. Mă

opresc abia după ce ajung în casă, în bucătărie, și îl văd pe Hugh stând de vorbă cu o femeie în uniformă. Văd prosopul și șortul lui Connor puse la uscat pe calorifer, apoi Hugh și polițista se întorc spre mine. Femeia afișează o expresie perfect neutră, iar Hugh arată ca atunci când urmează să dea o veste proastă. Simt că mi se strânge inima și mă aud strigând ca într-un vis: „Unde e Connor? Hugh! Unde e băiatul nostru?” Dar nu-mi răspunde. Nu-l văd decât pe el în cameră. Are ochii mari. Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva de nedescris. „Spune-mi!”, îmi vine să strig, dar mă abțin. Nu pot să mă mișc; cuvintele nu mi se desprind de pe buze. Gura mi se deschide, apoi se închide la loc. Înghit în sec. Sunt sub apă, nu pot să respir. Hugh se apropie de mine, încerc să-l îndepărtiez când mă ia de mână, apoi îmi recapăt vocea. „Spune-mi!”, îi cer eu din nou, iar după o clipă deschide gura.

— Nu-i vorba de Connor, spune Hugh, dar abia am timp să simt valul de ușurare care mă inundă înainte ca el să adauge: Îmi pare rău, draga mea. E vorba de Kate.

Capitolul doi

Stau la masa din bucătărie. Nu știu cum am ajuns pe scaun. Suntem singuri. După ce și-a făcut treaba, polițista a plecat. E frig, iar Hugh mă ține de mână.

— Când? spun eu.

— Azi-noapte.

Am în față un ceai îndulcit și mă uit la aburii care se ridică din cană. N-are nicio legătură cu mine. Nu-mi dau seama de ce e pe masă. Nu mă pot gândi decât la sora mea mai mică zăcând într-un pasaj din Paris, singură și udată de ploaie.

— Azi-noapte?

— Așa au zis.

Vorbește cu glas scăzut. Știe că îmi voi aminti doar o mică parte din ce-mi spune.

— Ce făcea acolo?

— Nu se știe. Poate a luat-o pe o scurtătură.

— A luat-o pe o scurtătură?

Încerc să-mi imaginez. Kate în drum spre casă. Probabil băută. Vrând să scurteze drumul cu câteva minute.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliția crede că tocmai plecase dintr-un bar. Și că a fost atacată.

Îmi amintesc. Polițista a spus că a fost o tâlhărie, deși încă nu se știe dacă i s-a furat ceva. În clipa aceea, femeia a întors capul spre Hugh, coborând și capul, și glasul. Dar am auzit ce-a zis: „Nu pare să fi fost violată”.

Ceva se frânge în mine când mă gândesc la asta. Mă crispez, devin foarte mică. Am unsprezece ani, Kate are patru, și trebuie să-i spun că de data asta mama nu se mai întoarce de la spital. Tata crede că sunt suficient de mare ca să stau de vorbă cu ea, pentru că el nu e în stare, nu de data asta, așa că e sarcina mea. Kate plânge, deși nu-s sigură că a înțeles ce i-am zis. „O să fie bine”, îi spun eu, strângând-o în brațe, cu toate că o parte din mine deja știe ce se va întâmpla. Tata nu va face față, iar prietenii lui nu ne vor fi de niciun ajutor. Suntem pe cont propriu. Dar nu pot să spun asta. Trebuie să fiu puternică pentru Kate. Pentru sora mea. „Tu și cu mine, îi spun eu. Promit. O să am grijă de tine. Mereu.”

Dar n-am avut grijă de ea, nu? Am fugit la Berlin. Apoi i-am luat fiul. Și am lăsat-o să moară.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu din nou.

Hugh e răbdător.

— Draga mea, nu se știe. Dar poliția face toate eforturile ca să afle.

Inițial, m-am gândit că ar fi bine să-l ținem pe Connor departe de înmormântarea lui Kate. Că e prea tânăr și n-ar face față. Hugh n-a fost de acord. Mi-a amintit că tatăl nostru nu ne-a lăsat pe mine și pe Kate să mergem la înmormântarea mamei și că i-am purtat pică pentru asta tot restul vieții lui.

A trebuit să accept că soțul meu are dreptate, dar consiliera a fost cea care a înclinat balanța: „Nu-l puteți